

Stukje lopen

Vanaf het station naar het dorp was het een klein half uur lopen. Dat wist hij nog uit de tijd dat hij maandelijks zijn ouders bezocht vanuit de stad waar hij studeerde. Maar je kon ook het binnenpad nemen. Dan duurde de wandeling dik drie kwartier, maar dan had je geen last van het drukke verkeer op de straatweg en kon je genieten van de rust van boomgaarden en stukjes bos.

Hij stapte uit de trein en stelde tot zijn tevredenheid vast dat hij de enige reiziger was op het perron. Niets zo mooi en aandoenlijk als een verlaten stationnetje. Het maakte hem rustig. Terwijl het boemeltje weer optrok en langzaam tussen de weilanden verdween, keek hij rond. Er was niet veel veranderd. De beukenhaag langs het perron was nog altijd kaarsrecht en strak geschoren, nergens lag rommel en zelfs de ruiten van het wachthokje waren heel. Alleen had op de muur van het stationsgebouw graffiti gestaan. De tekens waren verwijderd, maar er was een lelijke lichte plek voor in de plaats gekomen.

Om bij het pad naar het dorp te komen moest hij om het gebouwtje heen, een bruggetje over en een braakliggend terrein door. Een stukje niemandsland, waar altijd konijnen zaten, wist hij nog. En daarboven zweefde altijd de buizerd, loerend op zijn kans om een van die huppelende diertjes te verschalken.

Hij sloeg zijn rugzak om en ging op weg. In het dorp zou hij zich eerst melden bij het hotel waar hij een kamer had geboekt. Pas daarna zou hij, verlost van zijn rugzak, een wandeling door het dorp maken, zo had hij zich voorgenomen. Het huis van zijn ouders zou er wel niet meer staan, dat was vroeger al een afgeschreven woning geweest. Maar misschien stond de oude school er nog wel en het huis van zijn eerste vriendinnetje. En zou het dorps huis er nog staan waar je vroeger op dansles kon en waar jaarlijks het oogstfeest werd gehouden?

Het pad naar het dorp werd weinig belopen, dat zag hij zo. Vroeger werd het goed onderhouden door er regelmatig een laag gravel op aan te brengen, maar die tijd was blijkbaar voorbij. Bezuiniging waarschijnlijk. Het was van een mooi pad een modderige bedoening geworden en om geen smerige schoenen te krijgen moest hij af en toe op de hoge berm klauteren, zich vastklampend aan schimmelige paaltjes met prikkeldraad die het pad van het aangrenzende weiland scheidden. Het viel hem tegen en hij merkte dat zijn humeur eronder leed. Nu merkte hij ook pas goed dat zijn wandelconditie een stuk minder was dan een paar jaar geleden. Sinds zijn huisarts hem bloeddrukverlagende medicijnen had voorgeschreven om zijn hart te sparen, had hij zich anders gevoeld. Niet meteen slechter, maar zweveriger. Alsof hij niet goed meer op zijn benen stond. Hij had zich ook niet goed meer kunnen ontspannen. Telkens was er die angst dat het zomaar met hem afgelopen kon zijn. Moeizaam ging hij voort langs het pad en na een half uur worstelen langs de modder had hij pas een kwart van de afstand afgelegd. Even overwoog hij terug te keren naar het station en de eerstvolgende trein terug naar de stad te nemen. Maar dan zou zijn vakantie weekje in duigen vallen en bovendien had hij het hotel al geboekt. Het had hem juist zo leuk geleken om De Gouden Leeuw nu eens van binnen te zien. Hoe vaak was hij er in zijn jeugd niet langsgekomen zonder er ooit een stap over de drempel te hebben gezet? Het hotel was altijd een pleisterplaats voor handelsreizigers geweest en nu hij zelf handelsreiziger was, zou hij er ook eens de nacht doorbrengen, zo had hij bedacht.

Met nieuwe moed strompelde hij verder langs de blubber. Als hij nu maar eerst bij het bos was, daar stond een bankje om wat uit te rusten, wist hij nog van vroeger. Higgend en met een nare druk op zijn borst bereikte hij de plek. Het bankje stond er nog wel, maar de rugleuning was eraf gesloopt. Tussen de struiken lagen plastic zakken en lege bierblikjes. Verzamelplek voor de dorpsjeugd, stelde hij

mismoedig vast. Meteen maken ze er een puinhoop van. Dat was in zijn jeugd toch anders geweest. De enige plek waar toen nog wel eens rommel lag was langs het voetbalveld wanneer de plaatselijke club thuis gespeeld had en het halve dorp langs de lijn had gestaan. Lag er ergens een verwaaide krant, dan raapte je die op. Een omgevallen vuilnisemmer zette je recht. Hij voelde hoe zijn hartslag toenam. Je niet zo vaak ergeren, had de dokter hem gezegd. De werkelijkheid meer accepteren zoals die is. Het advies had hem niet veel geholpen. Niet bij zijn reizen waar hij ook vaak van de ene chaos in de andere terecht kwam en evenmin in eigen land waar hij zich steeds meer begon op te winden over allerlei misstanden.

Terwijl zijn adem piepend door zijn keel ging liet hij zich op het bankje zakken dat koud en glibberig aanvoelde. Bij druk op de borst rechtop gaan zitten, diep adem halen en de voeten stevig op de grond houden, herinnerde hij zich nog van het laatste doktersbezoek. Hij probeerde zich los te wurmen uit de riemen van zijn rugzak, maar hij kreeg zijn handen er niet goed onder. Rustig blijven ademen, niet in paniek raken. Dan doe je gewoon alles wat langzamer, had de dokter gezegd bij het afscheid waarbij hij nog vaderlijk een hand op zijn schouder had gelegd. Maar zijn geworstel verergerde zijn benauwdheid en de zeurende pijn in zijn borst ging over in vlijmende steken. Toen opeens, alsof iemand hem optilde, kwamen zijn beide voeten los van de grond. Hij keek verbaasd toe hoe zijn benen steeds verder omhoog kwamen terwijl hij langzaam achterover van het bankje viel, een val die eindeloos leek te duren.

Uit de bundel 'Gek van reizen'

Ed Bruinvis

(Uitgeverij Kontrast, 2015, ISBN 978-94-90834-71-5)